

Evangelí del diumenge de la setmana VIII de durant l'any (C): comprendre i estimar

Evangelí i comentari de l'Evangelí del diumenge de la setmana VIII de durant l'any. “¿És que un cec pot guiar un altre cec? ¿No cauran tots dos al clot?”. Per ser apòstols i guiar els altres, el primer és cultivar la pròpia vida interior i omplir-nos de comprensió envers els altres.

Evangelii (Lc 6, 39-45)

Els digué encara una paràbola:

¿És que un cec pot guiar un altre cec?
¿No cauran tots dos al clot? El
deixeble no és més que el mestre;
però tot deixeble, un cop instruït,
serà com el seu mestre. Com és que
veus la brossa a l'ull del teu germà i
no t'adones de la biga que hi ha en el
teu? Com li pots dir: “Germà, deixa'm
que et tregui la brossa de l'ull”, si tu
no veus la biga del teu? Hipòcrita,
treu primer la biga del teu ull i
llavors hi veuràs prou clar per a
treure la brossa de l'ull del teu
germà.

No hi ha cap arbre bo que doni fruits
dolents ni cap arbre dolent que doni
fruits bons. Cada arbre es coneix pel
seu fruit: no es cullen figues dels
cards ni es veremen raïms de les
bardisses. L'home bo, del bon tresor
del seu cor, en treu la bondat, i
l'home dolent, del seu tresor dolent,

en treu el mal. Perquè del que
sobreïx del cor, en parla la boca.

Comentari

A l'Evangelí del diumenge passat Jesús demanava extremar la caritat amb els enemics i els qui ens odien (Lc 6, 27-38). El Mestre exigeix ara el mateix grau d'heroisme en les situacions quotidianes. Si hem de viure la comprensió i el perdó amb aquells que ens persegueixen o menyspreen, més encara hem de tractar amb extremada delicadesa i humilitat els qui Déu ha posat al costat nostre. Tenint en compte el que explicava amb humor sant Josepmaria: que “ningú no se santificarà per mitjà del Preste Joan de les Índies, sinó amb el tracte de les persones que tenim al nostre costat”[1].

En primer lloc, Jesús ens prevé contra un perill subtil i comú en el tracte amb els altres: l'oblit progressiu dels propis defectes, mentre centrem l'atenció en els defectes aliens i fins i tot hi projectem els nostres. Però “potser un cec pot guiar un altre cec? No cauran tots dos al forat?”. Està cec per ajudar els altres qui no lluita primer contra els propis defectes.

Amb la hipèrbole semítica de la “mota a l'ull aliè i la biga al propi” ens adverteix el Mestre d'aquesta manifestació de manca d'humilitat. Una mota a l'ull irrita molt, impedeix veure i no es treu sense ajuda d'altres. Però molta més ceguesa i molèstia suposaria una biga sencera; ens portaria fins i tot a fer el ridícul davant dels altres que assenyalarien l'evidència dels nostres defectes.

La solució a aquest perill és clara: examen personal, humil i exigent, i

comprensió plena de caritat envers els altres. Així explicava sant Josepmaria l'actitud que Jesús ens demana: “Cadascun de nosaltres té el seu caràcter, els seus gustos personals, el seu geni —el seu mal geni, a vegades— i els seus defectes. Cadascú també té coses agradables en la seva personalitat, i per això i per moltes més raons, se'l pot estimar. La convivència és possible quan tothom fa per corregir les pròpies deficiències i procura passar per alt les faltes d'altri: és a dir, quan hi ha amor, que anul·la i supera tot allò que falsament podria ser causa de separació o de divergència. En canvi, si es dramatitzen els petits contrastos i mútuament es retreuen els defectes i les equivocacions, aleshores s'acaba la pau i es corre el risc de matar l'afecte”. [2]

Com expressa l'Apòstol sant Joan, Jesús ens demana: “Fills meus, no estimem amb frases i paraules, sinó

amb fets i de veritat” (1 Jn 3, 18). Pot resultar fàcil denunciar els defectes aliens. És més difícil, però molt més eficaç, animar els altres a corregir-se per mitjà de l'exemple i el testimoni de la nostra lluita personal. Potser per això Jesús també assenyala en aquest Evangeli que els arbres es coneixen pels fruits. I no hi ha arbre bo que doni mal fruit ni al contrari. Jesús ens anima a tenir un cor com el seu, que evidencia amb obres la seva immensa caritat. Com explica el Papa Francesc, “es reconeix si un és un veritable cristià, igual que es reconeix un arbre pels seus fruits”. En unió amb Jesús, “tota la nostra persona és transformada per la gràcia de l'Esperit: ànima, intel·ligència, voluntat, afectes i també el cos, perquè som unitat d'esperit i cos. Rebem una nova manera de ser, la vida de Crist es converteix en la nostra: podem pensar com Ell, actuar com Ell, veure el món i les coses amb els ulls de

Jesús”[3]. Aleshores ens resultarà fàcil ser humils i comprensius, ajudar els altres a millorar i extremar la caritat amb obres i de veritat.

---

[1] A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, T. I, Rialp, Madrid 1997, p. 171, nota 133.

[2] Sant Josepmaria, *Converses* 108.

[3] Papa Francesc, *Audiència*, 3 de maig de 2015.

Pablo Edo

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-viii-de-durant-](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-viii-de-durant-)

lany-c-comprendre-i-estimar/
(24/03/2026)